

Egy kényszerű szövetség.
Egy ősi titok.
És egy mindent felforgató szerelem.

Ezüsterdő

fine selection

SZABÓ KRISZTINA

S Z A B Ó K R I S Z T I N A

Ezüsterdő

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

FARKAS JÁR AZ ERDŐMBEN. Érzem a csontjaimban, bizsereg tőle a bőröm. Kipillantok a szobám magas, fakeretes ablakán. Innen, fentről belátom a sárgába és vörösbe öltözött fák közt kanyargó utat. Üres. Megkönnyebbülten felsóhajtok.

Hiába tudom, hogy a nagymamám a fejemet veszi, ha rájön, lehámozom magamról az elegáns kosztümet, és felhúzom az elnyűtt, sötétzöld nadrágot, az ősrégi pólót meg a puha, cserzett barna kabátot. Második bőrréteggént tapadnak a testemre, oldják kissé a gyomromat görcsbe rándító feszültséget. A pisztoly tokját az oldalamra erősítem, a kését hátra, hogy szükség esetén bármelyikhez könnyen hozzáférjek.

A telefonomat szándékosan a szobámban hagyom, zajtalanul húzom be magam mögött a pergő festékű ajtót. Észrevétlen, kerülő úton lopózom ki. Bár nem valószínű, hogy bárki meglát – az a néhány alkalmazott, aki velünk él, most mind a kastély másik felében sűrög-forong, az utolsó simításokat végzik, hogy illően fogadhassuk a küldöttséget –, óvatosan haladok a sötétbe burkolózó cselédfolyosókon.

Leosonok a szűk hátsó lépcsőn, majd az oldalsó ajtón át kisu-
rnok a kövezett udvarra. Az élelmiszert szokták itt kirakodni, és bár
mindig zárják az ajtót és a kaput, évek óta van hozzájuk kulcsom.
Titokban másoltattuk Yvonne-nal, amikor elég idősek lettünk ah-
hoz, hogy esténként ki akarjunk szökni. Visszaírom azokat az éve-
ket, amikor az volt a legnagyobb problémám, hogy a nagymamám
nem akar elengedni egy koncertre.

Azonnal körbeölel a nedves föld, a vékony avartakaró illata, és
ahogy az erdő széléhez érek, langyos szellő simít végig az arcomon.
A fák a leveleiket rázzák, de ez most nem a szokásos vidám üdvözlés
– riadalommal csilingelnek.

Farkas, farkas, súgják. Megugrik a pulzusom, kezem a pisztolyom-
ra siklik.

Fától fáig lopakodom, próbálok nesztelenül haladni. Egyre mesz-
sebb és messzebb kerülök a kastélytól, de félresöpöröm az elmém
hátsó zugában gyökeret verő aggodalmat, miszerint nem érek vissza
időben. Most egyedül a farkas számít. A vad és a vadászat. Meg kell
védenem az Ezüsterdőt.

Hiába a fegyver, hiába a kés, hiányzik a puská ismerős súlya a
hátamról, egy kicsit meztelennek érzem magamat nélküle. Tekinte-
tem ide-oda cikázik, de csak a szél kergetőzik a fatörzsek közt, fel-
felkavarja az avart, megtáncoltatja a színes levélkavalkádót az ága-
kon. Máskor élettől zeng az erdő, szarvasok futkároznak, vaddisznók
csörtetnek, madárdal száll a levegőben, most viszont csend honol.
A levegő rettegettől terhes.

A fogamat csikorgatom, háborog a lelkem. Hogy merészeli beten-
ni ide a mocskos mancsát egy farkas? Egyértelműen megmondtuk
a küldöttségnek, hogy az erdő tiltott terület. Nem állnak meg, nem
tesznek kitérőket, és főleg nem portyáznak farkasként a fák között.

A küldöttség. Ökölbe szorul a kezem a gondolatra, hogy idejőnnek, hogy be kell engednünk őket a kastélyba. És amiért felkeresnek bennünket...

Elszorul a szívem, de félreteszem ezt a problémát, még mielőtt teljesen eluralkodik rajtam az iszonyat. Már így is kavargó a gyomrom.

Végre halk zörgés üti meg a fületem. Menet közben, a lehető leg halkabban húzom elő a pisztolyomat. Egy széles törzsű, ősoleg tölgy mögött bújok meg, és bár nem látom a fenevadat, tudom, hogy közeledik. *Érzem.* Felforrósodik tőle a bőröm, a vérem lávaként folyik az ereimben. Lehunyom a szememet, ügyelek a légzésemre.

Hallom, hogy jó néhány fával odébb elhalad mellettem, különös mód óvatosak a lépteik. Összevonom a szemöldökömet. Szokatlan egy farkastól, általában hangosan járnak az erdőket, mintha szándékosan tudatni akarnák mindenkivel, hogy ez az ő felségterületük.

Hagyom, hogy megtegyen még két lépést. Hármat. Aztán kifordulok a fatörzs mögül, és meglendítem a karomat. A pisztoly biztosítójának kattánása fülsiketítően visszhangzik a csendben.

A farkas megdermed. Szénfekete bundája alatt megfeszülnek az izmok. Jóval nagyobb, mint amekkorára számítottam, a feje legalább a mellkasomig érhet.

– Mit keresel az erdőben? – kérdezem hűvös dühvel.

A lehető leglassabban megfordul, rám emeli a tekintetét. A szeme sötét aranyként fénylik a fák levelein keresztül beszűrődő foltos, késő délutáni napfényben. El kell ismernem, hogy van benne valami különleges, mintha egyfajta durva szépséggel faragták volna. Minden egyes porcikájából erő és elegancia sugárzik.

De akkor is farkas. Egy gátlástalan alakváltó, és azt a nálam alig pár évvel idősebb fiút szolgálja, aki az elmúlt években katonásdit játszva elfoglalta a fél kontinentst. Felzúg a mágia az ereimben.

– Faelan küldött? – sziszegem.

A farkas nem reagál. Csak néz rám azzal a különös, sárgás szemével. Nem mozdul. Minden egyes izma ugrásra készen megfeszül, de nem tűnik fenyegetőnek. Inkább... De nem, a menekülés nem vall a farkasokra.

– Nem lett volna szabad idejőnnöd.

Egy kicsit ostobának érzem magamat, amiért egyedül én beszélek, ez a nyomorult meg még arra sem képes, hogy visszaváltozzon emberré. Bizsereg az ujjam a ravaszon, szívesen beleeresztenék egy ezüstgolyót – vagy kettőt –, hogy kénytelen legyen ismét felvenni az emberalakját. Amíg ki nem szedné magából, nem tudna visszaváltozni farkassá.

Már épp kinyitom a számat, hogy vele is közöljem mindezt, amikor oldalra billenti a fejét. Megrezzen a füle.

Egy pillanatra sem veszem le róla a szememet, miközben próbálom kihallani azt, amire az enyémnél jóval élesebb hallásával felfigyelt. Tíz másodpercbe telik, hogy meghalljam a zúgást.

Autók közelednek. Egy egész konvoj.

– A rohadt életbe! – bukik ki belőlem, mire a farkas most a másik irányba dönti a fejét. Engem tanulmányoz.

Kivillantom a fogaimat.

– Adj hálát az istennődnek, hogy ennyivel megúszod! – Intek neki a fegyveremmel, hogy takarodjon, de nem mozdul. – Kotródj innen, különben lelőlek!

A farkas továbbra is dermedten áll. Megfeszül az állkapcsom. Ha nem megy szép szóval...

Begörbítem szabad bal kezem ujjait, majd felfelé lendítem a karomat. A vidék mágiája végigáramlik a testemen, és már érzem is a gyökerek érdes, hűvös felszínét a tenyeremben. Hangos robajlással törnek elő a földből ott, ahol a farkas áll.

Az alakváltó elugrik az utánanyúló fák elől, lassan hátrálni kezd, de továbbra sem veszi le rólam a szemét. Úgy fürkész, mintha a legkevésbé sem félne tőlem. Ostoba lehet. Vagy túlon túl vakmerő.

Állal az erdő széle felé bökök.

Indulj már! – szuggerálok.

A farkas pillantása a fegyveremre siklik, mire lassan visszacsúsztatom a tokjába. Nem eresztem el a markolatot, de úgy tűnik, a farkasnak ennyi is elég. Még egyszer a szemembe néz, pislog egyet, mintha csak búcsúzna, majd megfordul.

Amikor már elég messze jár tőlem, engedek a kísértésnek, visszapillantok a kastély felé. Innen természetesen nem látszik, eltakarja a fák sűrűje. Idegesen jár a lábam, indulnék már, de meg akarom várni, hogy a farkas tisztas távolságba kerüljön.

Csakhogy amint az emelkedő tetejére ér, megtorpan, visszafordul. Lenéz rám.

– Menj már! – kiáltom, de csak annyit érek el vele, hogy megint oldalra billenti a fejét. Hosszan meredünk egymásra. Végül felmordulok: – Rohadt dög!

Hátat fordítok neki, és otthagynom. Futólépésben indulok vissza a kastélyba. Olykor-olykor hátrapillantok. A farkas szerencsére nem jön utánam.

Az ágak, a cserjék előzékenyen elhúzódnak előlem, a szél gyengéden fúj hátulról, de hiába a sok segítség, így is borzasztóan lassú vagyok. Most nem próbálok nesztelenül lépkedni, döng a föld a lépteim alatt, verejték csorog a halántékomon.

Csak a kastélynál lassítok le, és ahogy zihálva besurranok, látom, hogy valóban megérkezett a lykon küldöttség. Fényes, fekete terepjárók sorakoznak egymás mellett az udvaron, itt-ott öltönyös férfiak állnak, nyilván őrködnek.

A cseléd folyosót elérve megint futásnak eredek. Kis híján hasra esem a lépcsőn, de csak a szobámnál lassítok le. Az ajtót belökvé levegő után kapok. Valaki ül az ágyamon. Nagyot dobban a szívem az ismerős alak láttán.

– Hol voltál, Calluna? – csattan fel Yvonne. Felugrik, és frusztráltan meglepetti az elegáns blúzt, amelyet korábban én vettem a párnámra. – Égen-földön kerestelek!

– Bocsi – mormolom, pedig a legkevésbé sem sajnálom.

Yvonne a szemét forgatja. Valószínűleg ő is pontosan tisztában van ezzel.

– Menj már, mosakodj meg! – parancsol rám.

Nagy nehezen sikerül elfojtanom a mosolyomat, miközben a csizmámat lerúgva, zokniban végigszaladok a fakó szőnyegen. A fürdőszobában levetem magamról a ruháimat, gyorsan vizet fröcskölök az arcomra, a karomra, majd megtörölközöm, és befújom magamat dezodorral. Ennél többet idő szűkében nem igazán tehetek.

Yvonne mindeközben tőle telhetően kisimítgatta a könnyelműen lehajított blúzomat és nadrágomat. Még fel sem húzom őket, már a hajammal babrál.

– Hagyjál már! – hessegetem el a kezét.

– Úgy nézel ki, mint valami csatakos ló! – torkol le. – Így mégsem mutatkozhatsz!

Vállat vonok. Mintha nem lenne teljesen mindegy, hogyan mutatkozom! Ezt a nyavalyás selyemblúzt is csak a nagymamám határozott utasítására vettem fel. Ha rajtam múlna, biztosan azt a ruhámat viselném, amiben az erdőt szoktam járni. Az vagyok én. Ez meg egy ostoba, teljességgel felesleges színjáték.

Yvonne addig korhol, amíg meg nem engedem neki, hogy nagyjából eligazgassa a hajamat, közben végig pereg a nyelve. Tyúkanyó

módjára kotlik felettem, ha nem együtt nőttünk volna fel, biztosan nem hinném el, hogy csak három évvel idősebb nálam. A családom a szárnyai alá vette, miután az anyja, aki a Grosvenor család javasasszonyaként szolgált a kastélyban, egy bágyadt, őszi reggelen bement az erdőbe növényeket gyűjteni, és nem tért vissza. Heteken át reménykedtünk, hogy Garance Allard sértetlenül előkerül. Mindhiába. Yvonne-t mindig is érdekelték a növények, de attól kezdve egyfajta megszállottsággal vetette bele magát a tanulásba, és a nagymámam végül kinevezte őt javasasszonynak. Még sosem láttam Yvonne arcát úgy büszkeségtől ragyogni, mint aznap.

– Kész! – jelenti be elégedetten, és bár nyilvánvalóan arra vár, hogy a tükör felé fordulva ellenőrizsem a végeredményt, egyszerűen csak belebújok a cipőmbé, és elindulok az ajtó felé. Pár másodperc lemaradással követ, gyorsan felzárkózik mellém. – Hol voltál?

– Farkas volt az erdőben – mormogom.

Yvonne szemöldöke kis híján a haja vonaláig szalad.

– Mindenhol farkasok vannak.

Egyértelműen a királyi küldöttségre gondol. Megrázom a fejemet.

– Nem, ez konkrétan farkasalakban volt. – Elhúzom a számat. Megint kezd eluralkodni rajtam az indulat. – Mégis hogy képzelte?!

Dühödtt sziszegésként bukna ki belőlem a szavak, mire Yvonne elkapja a kezemet, és nyugtatóan megszorítja. Nagyot fújok, viszonzom a gesztust.

– Mikor érkeztek meg? – kérdezem.

– Nem olyan régen, de elhárítottak mindent, amivel kínáltuk őket, és azonnal tárgyalni akartak. Volt értelme annyit készülni, hogy megvendégeljük őket...

– Szóval már a nagyteremben vannak – nyugtázom, figyelmen kívül hagyva Yvonne panaszát.

Bár tudom, hogy sokat dolgoztak, nem bánom, ha mielőbb túl-
esünk ezen az egészen. Szeretném az erdőn kívül tudni Faellan király
küldöttségét.

Lesietünk a széles, szögletes lépcsőn, majd ráfordulunk az őszi
napfényben fürdő, tisztaságtól ragyogó, ám igencsak kopottas fő-
folyosóra. A terem előtt öltönyös férfiak állnak az őreink mellett.
Olyan dölyfösen tartják magukat, mintha az övék lenne a kastély.
Ösztönösen az oldalához siklik a kezem, de nincs ott a pisztolyom.
Ahogy a késem sem. Mindkettőt a szobámban hagytam – szintén a
nagymamám parancsára.

Amikor odaérünk, az egyik őr gúnyosan rám vigyorog, de nem va-
gyok hajlandó tudomást venni róla. Amint kitárul az ajtó, Yvonne-
nal a nyomomban belépek a terembe.

A NAGYMAMÁM A HOSSZÚ, sötét fából faragott asztalnál ül, vilá-
lámokat szór a szeme, ahogy rám emeli a tekintetét. Ha ma-
gunk lennénk, bocsánatkérően megrándítanám a vállamat, ő pedig
rosszallóan csóválná a fejét. De nem vagyunk magunk.

A fal mellett további öltönyös alakok állnak. Hiába tudom, hogy
odakint kellett hagyniuk a fegyvereiket, farkasok. Egyetlen szemvil-
lanás alatt képesek fenevaddá változni. Tőlük tisztos távolságban a
mi alkalmazottaink sorakoztak fel. A farkasoknak valószínűleg fo-
galmuk sincs, hogy mindannyian alapos kiképzésben részesültek, és
akár az életük árán is védelmeznék a Grosvenor-házat. De erre nem
fog sor kerülni. Hiszen miféle farkas lenne elég vakmerő ahhoz, hogy
rátámadjon arra a két emberre, akinek az ereiben az Ezüsterdő má-
giája folyik?

A díszesen faragott tölgyfa asztalnál karcsú női alakot látok, de
csak futó pillantást vetek rá, mert mellette, a nagymamámmal szem-
közti vörös-arany kárpitozású széken nem más ül, mint... Elhűlök,
ahogy a fekete hajú, középkorú férfi felém fordul. Sötétsárga szemét

összehúzza, elgondolkozva méreget. Azonnal a jobb szeme felett és alatt futó sebhelyre siklik a tekintetem. Természetesen észreveszi, gúnyos mosolyra húzódik a szája.

– Örülök, hogy megtisztel bennünket a jelenlétével, Grosvenor kisasszony!

Enyhe akcentussal beszél az Ezüstvidék nyelvét, az én ajkamról viszont régi ismerősként peregnék a ritkán használt lykon szavak:

– Véletlenül sem hagynám ki a lehetőséget, tábornagy.

Díszruha nélkül is felismertem volna. Valószínűleg mindenki tudja, hogy néz ki Lycus Athelwulf, a király nagybátyja és hadvezére. Túl sokszor láttuk már őt a különböző birodalmi bejelentések alkalmával. A felbukkanása mindig pusztulást hoz magával.

– Kérem, foglaljon helyet! – int a nagymamám melletti üres szék felé.

Ökölbe szorul a kezem az arcátlanságától. Úgy csinál, mintha ő látna vendégül minket, nem pedig az *én* otthonomban lennénk. De a nagymamám figyelmeztető pillantására visszanyelem a kikívánczó megjegyzést, és megkerülöm az asztalt, hogy leüljek mellé. Lycus végig önelégülten mosolyog. Nagy nehezen elfojtom a vicсорomat.

Pillantásom ekkor a fiatal nőre siklik, aki az ajkát összepréselve figyelni Lycust. Mintha rosszállóan ráncolná tökéletes ívű fekete szemöldökét, de az nem lehet, hogy helyteleníti a tábornagy viselkedését, ugyanis most, hogy alaposabban szemügyre veszem, már tudom, ki ő.

Első pillantásra csupa szöglet: vállig érő fekete haja egyenes, a ruhái élükre vasaltak. De a vonásai lágyak, az ajka telt, a szeme pedig ugyanaz a sárgás árnyalat, mint Lycusé.

Rieka Athelwulf az, a tábornagy lánya.

Visszafordul felénk, a szemembe néz. Nem tudok mit leolvasni az arcáról, a közöny maszkként takarja.

A hangja is semleges cseng, tárgyilagosan szögezi le:

– Épp azt fejtegettük lady Grosvenornek, hogy őfelsége a birodalom és az Ezüstvidék szorosabb együttműködését sürgeti.

Bár ártatlanul hangzanak a szavak, azonnal felkorbácsolják az indulataimat.

Mármint szeretnétek rátenni a mocskos mancsotokat az Ezüstvidékre is, mondanám szívem szerint, de magamon érzem a nagymamám szigorú pillantását, ezért ezeket a szavakat is visszanyelem.

– Azért jöttünk, hogy javaslatot tegyünk ennek előmozdítására – folytatja Rieka.

Szeretném rávágni, hogy teljesen mindegy, mit javasolnak, nem adjuk át nekik az Ezüsterdőt és az azt övező vidéket. A konzuljaink számtalanszor egyértelművé tették ezt, amikor az elmúlt hónapok során Faelan király diplomataival találkoztak.

Idő kérdése volt csupán, hogy a farkasok ráunjanak a sehová sem tartó tárgyalásokra, és kikényszerítsék az ezüsterdei találkozót a nagymamámmal. Nem tudom, mit terveznek, de az alapján, hogy a lykon hadsereg vezére személyesen látogatott el hozzánk, sok jóra nem számítok. Görcsben áll a gyomrom, mióta megpillantottam.

A nagymamám tökéletes nyugalommal biztatja folytatásra Rieka Athelwulfot:

– Hallgatjuk.

Lycus végig engem figyel, a mosolya alapján nyilván azt várja, mikor veszítem el az önuralmamat. A térdembe markolok, a nadrágom puha anyaga összegyűrődik az ujjaim alatt, és már épp megadnám neki ezt az örömet, amikor Rieka így szól:

– Faelan király házassági szövetséget ajánl a Grosvenor-háznak.

Megdermedek. Nem vagyok benne biztos, hogy jól értem a szavait. Elmosódnak, összecúsznak, keserű ízzel töltik meg a számat. Hirtelen úgy érzem, jég tölti meg az ereimet.

– Szó sem lehet róla – jelenti ki a nagymamám kategorikusan.

Tudom, hogy nyitott könyvként lehet olvasni belőlem, de nem tehetek ellene semmit: elernyed a vállam, kis híján hangosan felsóhajtok.

Csakhogy a megkönnyebbülést azonnal elmossa az elmémbe tolakodó kérdés: mégis miért akar Faelan ennyire szövetséget kötni velünk? Nem mintha az elmúlt években bármikor visszariadt volna a háborúzástól.

Az Athelwulfokat szemlátomást nem lepi meg a nagymamám válasza.

– Tudom, hogy nem egyszerű ezt hallani, de az Ezüstvidék autonómiájának és érintetlenségének megőrzése érdekében azt javaslom, gondolják át őfelsége ajánlatát.

Rieka lassan, jól érthetően ejti ki a szavakat, és mintha figyelmeztetés villanna a szemében, amikor rám néz.

Ökölbe szorul a kezem az asztal alatt. Ennyi erővel nyíltan is megfenyegethettek volna bennünket. Már épp ráförmednék, amikor Lycus előhúzza a telefonját a zakója belső zsebéből, megnyit valamit, és elénk tolja a készüléket. A kijelzőn egy térkép rajzolódik ki, az Ezüstvidéket és a szomszédos Lykon Birodalom peremét ábrázolja.

– A zöld pontok a közelben állomásozó birodalmi csapatokat jelzik – szólal meg.

– Tábornagy! – sziszeg rá Rieka.

Alig hallom, teljes mértékben leköti a figyelmemet az, amit a kijelzőn látok. Szinte teljesen zöld a határvidék. Tágra nyílik a szemem,

vadul lüktet a vér az ujjhegyeimben. Hát, bármi legyen is a válasz arra a kérdésre, hogy miért akar Faelan szövetséget kötni, az biztos, hogy amennyiben nemet mondunk, nem fogja túrtörtetni magát. Aggodalmasan a nagymamámra pillantok, de ő továbbra is acélos tekintettel figyel Lycust. Nem fog engedni.

Egyszerre tölt el megnyugvással és aggodalommal a gondolat. Minden egyes porcikám tiltakozik az ellen, hogy feleségül menjek Faelan királyhoz, de mi az alternatíva? Lykaia már évek óta hódító hadjáratot folytat a környező országok ellen, és eddig egytől egyig mindet bekebelezte, hiába láttuk el őket ezüsttel. A legmodernebb hadi technológiára lehet ugyanolyan modern fegyverekkel válaszolni, de amikor az egyszerű emberek farkas alakváltókkal találják szembe magukat a harcmezőn...

Régen a mi családunk tartotta kordában őket, de mostanra csak ketten maradtunk: én és a nagymamám. Bár erős asszony, meglátzik rajta a kor, és egyre többször beszél arról, hogy hamarosan át kell majd vennem tőle a stafétát. Mi lenne, ha a birodalom valóban ránk támadna? Ideig-óráig biztosan kitarthatánk, az erdő mágiája és az ezüst egy darabig megóvna bennünket, de aztán...

Felvillannak előttem a felvételek, amelyeket a háború után, a már elfoglalt területeken készítettek. Nem csak az emberek, maga a vidék is borzalmasan megsínylette az iszonyú, értelmetlen pusztítást. Sok helyen még mindig arra várnak, hogy új élet sarjadjon.

Bénító a gondolat, hogy ugyanez megtörténhet az Ezüstvidékkel is.

– Lykaia természetesen kész engedményeket tenni annak érdekében, hogy... – kezd bele Rieka, de a nagymamám a szavába vág:

– Nem.

Odapillantok rá. Ráncok gyűlnek a szája sarkába, ritkás szemöldökét összevonja. De nem Riekára néz ilyen ellenségesen, hanem

Lycusra. A valódi párbeszéd köztük zajlik, Riekát és engem statisztá-
nak tekintenek csupán.

A másodperc törtrészig azt hiszem, a tábornagy elfogadja a vá-
laszunkat, és elkotródnak innen, de aztán int az embereinek. Egy-
szerre mozdulnak. A következő pillanatban már hat farkas mered a
nagyamámra.

Megragadom az asztal szélét, felszikkázik bennem az Ezüsterdő
ereje. Az embereink elválnak a faltól, de a nagyamám feltartja a
kezét. Megálljt parancsol nekik. Bár a végletekig feszült a húr, még
nem pattant el. Még elkerülhető, hogy vér folyjon.

– Mit gondolsz, elbánsz egyszerre hat farkasommal? És velünk
kettőnkkel? – mutat a lányára. Rieka felmordul, de a tábornagyot
szemlátomást nem érdekli a lánya tiltakozása. Már nem udvariasko-
dik, felvont szemöldökkel, önelégült arckifejezéssel figyel. Mintha
élvezné ezt az egészet. Mintha pontosan ebben a végkifejletben re-
ménykedett volna.

Végigjártatom a tekintetemet a farkasokon. Nem tudnék egyszer-
re mindegyikkel elbánni. Talán ha felborítanám az asztalt, ha lebu-
kunk mögé...

A torkomban dobog a szívem, olyan görcsösen szorítom a fát,
hogy elzsibbadnak az ujjaim. Vadul cikázó gondolataimat Lycus mé-
lázó szavai szakítják félbe:

– Vajon milyen lánggal ég majd az Ezüsterdő? Mit gondolsz, meg-
festi a mágia?

Érzem, hogy kifut a vér az arcomból, beleszédülök a gondolatba.

Nem merné...

Csakhogy pontosan tudom, hogy merné. Ezreket mészároltatott
le, hogy példát statuáljon. Mit számítana neki egy erdő? Felégetné, és
kényszerítene, hogy végignézzem. Aztán velem is végezne.

Megremegnek az ujjaim az asztallapon. Új érzés vegyül a rettegésbe. Szégyellem, hogy amit nem sikerült elérniük a szerettem megfenyegetésével, azt azonnal kicsikarták belőlem azzal, hogy ha kell, felégetik az erdőt. Már a gondolattól is űr tátong a mellkasomban, olyan, mintha kitépték volna a szívemet a helyéről.

– Calluna! – figyelmeztet a nagymamám halkán, mert jól ismer, látja rajtam, mire készülök, de még mielőtt folytathatná, így szólok:

– Egyetlen farkas sem léphet be az Ezüsterdőbe.

Mintha kívülről hallanám a saját szavaimat.

– Rendben – vágja rá Rieka azonnal.

Lycus szeme dühödten villan a lányára, miközben a nagymamám azt sziszegi:

– Calluna!

– A katonáink el fogják kerülni az erdőt, amikor áthaladnak az Ezüstvidéken – ígéri Rieka. Szemlátomást mielőbb szeretne pontot tenni a tárgyalás végére, nehogy meggondoljam magamat.

Bűntudat marcangol, amiért átjárást biztosítok a hegyek közt, de félretolom a gondolatot. Biccentek.

– Továbbra is teljes autonómiát élvezünk, a birodalom nem szól bele az Ezüstvidék törvénykezésébe, külpolitikájába és pénzügyeibe. – Nagy levegőt veszek, majd kimondom a leglényegesebb feltételt: – És azzal kereskedünk, akivel csak akarunk.

Lycus állkapcsában megrándul egy izom, ahogy kihúzza magát ülésében, látom, hogy vitába akar szállni velem, az asztalra csapna, erővel elvenné, amit akar, de ekkor Rieka így szól:

– Elfogadjuk a feltételeket.

Hirtelen áramlik ki a tüdőmből a visszafojtott levegő. Nem tudom, mi lett volna, ha nemet mondanak. Az Ezüstvidék a környéken található számtalan bánya miatt kapta a nevét, ma már egyedül

tőlünk lehet beszerezni ezt a nemesfémeket. Az egyetlen anyagot, amivel fel lehet venni a harcot a farkas alakváltók ellen.

Ha átadom nekik az Ezüstvidék – és így a kontinens ezüstmányai – feletti uralmat, többé senki nem állhat az útjukba. Így legalább maradt még némi esélyünk ellenük.

A nagymamám homlokát mély ráncok barázdálják, nem szól semmit. Csak képelem, vagy tényleg egy kicsit csalódottan néz rám? Elszorul a torkom, de félresöpöröm az érzéseimet.

Hosszasan vizslatja az arcomat, fogalmam sincs, mi járhat a fejében. Végül lehunyja a szemét, és amikor ismét kinyitja, a tekintetében visszatér a korábbi acélosság. Egy röpke pillanatra megszorítja a kezemet.

Épphogy csak megremeg a hangja, ahogy a farkasokhoz fordulva így szól:

– A Grosvenor-ház elfogadja Faellan király ajánlatát.

A LYKON BIRODALOM KIRÁLYNÉJA LESZEK. Annak a királynak a felesége, aki az elmúlt néhány évben leigázta a fél kontinenst, ártatlanok vérével áztatta a földet, szenvedést és pusztítást vitt mindenhová, ahová csak betette a lábát.

Egy *farkas* felesége.

Szánalmas, de valahogy ez utóbbi hangzik a legrémesebben. A farkasok az ellenségeink. A családom ősidők óta védi tőlük az Ezüstvidéket és a kontinens többi részét. Régen a birodalom újonnan bekebelezett országai is az oltalmunk alatt álltak.

Zsibbadtan ülök az ágyamon, és azon merengek, hol rontottuk el. Belekényelmesedtünk a békébe, abba a kimondatlan egyezségbe, amely mindannyiunkat védett. Arra alapoztunk, a farkasok megelégszenek magával Lykaiával, ahogy évszázadokon át tették, és hagytuk, hogy az erőnk megfogyatkozzon, a vérvonalunk a kihalás szélére sodródjon.

Naivan azt feltételeztük, hogy az Athelwulfok nem fognak boszút állni, miután a bátyám, Tharin lelőtte a tábornagy fiát – hiszen

Seath Athelwulf volt az, aki tiltott helyre merészkedett. Tharin csak élt az ősi jogával, és megvédte az otthonát. És jó ideig csend volt. Tö-rékeny, illékony béke.

Egészen addig, amíg az előző farkaskirály, Lyall Athelwulf életét nem vesztette abban a bizonyos palotatűzben, és meg nem koronáz-ták Faellant.

Aki most feleségül akar venni engem. Nem fér a fejembe. Miért? Hiszen kimondatlan béke ide vagy oda, akár le is rohanhatta volna az Ezüstvidéket.

– Figyelsz rám egyáltalán? – szeli ketté Yvonne hangja az elmém-re borult ködöt.

– Igen – felelem automatikusan, de közben továbbra is szórako-zottan simogatom a krémszínű ágytakarót.

– Mit mondtam, mi ez?

A kezében lévő, halvány rózsaszín folyadékkal teli fiolára sandí-tok.

– Szerelmi bájjal?

– Mi? – pislog rám döbbsenten.

– Beleöntöm Faellan kávéjába, belém szeret, és elérem, hogy fel-hagyjon a háborúzással. – Elvigyorodom. – Gyerekjáték lesz.

Próbálok úgy tenni, mintha nem fonná körbe rettegés a csontjai-mat, mintha nem fenyegetne azzal, hogy összeroppantja őket. Elját-szom a vakmerőt, a rendíthetetlen.

De Yvonne-t nem verem át.

– Javíthatatlan vagy – csóválja a fejét. Az orrom alá dugja a fiolát.
– Holdmurokfőzet. A legtöbb méreg ellen hatásos.

Felvonom a szemöldökömet.

– Elég bonyolult tervnek tűnik házassági szövetséget ajánlani, csak hogy aztán megmérgezzenek. Egyébként sem hiszem, hogy Faellan

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ilyen körmönfont lenne. – Elhúszom a számat. – Mint a mellékelt ábra is mutatja, ő az a típus, aki erővel veszi el, amit akar.

– A biztonság kedvéért. Anya receptje alapján készítettem. – Belecsúsztatja az üvegcsét a fekete fiolatartó táska egyik gumipántjába. Következőnek egy sűrű, sötétkék folyadékkal teli fiolat kap fel. – Ezüsthanga és csillaggyökér, remek fájdalomcsillapító.

– Biztos vagyok benne, hogy még Lykaiában is vannak gyógyszer-tárak, és árulnak fájdalomcsillapítót.

Yvonne frusztráltan fúj egyet.

– Ezek mágikus növényekből készültek. A te erdőből!

Ellágyul a szívem, mosolyt kényszeríték magamra.

– Köszönöm.

Yvonne nagyot sóhajt, és lehuppan mellém a mennyezetes ágyra. Elhúszom a lábamat, hogy jobban elférjen.

– Biztos, hogy nem mehetek veled?

Megrázom a fejemet.

– Selenia tele van farkasokkal. Nem foglak ilyen veszélynek kiténni.

– De magadat igen? – kérdezi Yvonne összevont szemöldökkel. Őszinte aggodalom rajzolódik ki az arcára.

– Szükségük van rám. Egy ujjal sem nyúlnának hozzám.

Legalábbis nagyon remélem. Elkapom a pillantásomat Yvonne-ról, helyette körbenézek a faburkolatú falakon, a régi, levél- és virágmintás piros-drapp szőnyegen, az íróasztalon, amelyet egyedül megmozdítani sem tudok, olyan nehéz. De tudom, hogy valójában nem a fából faragott, díszes bútorokat fogom hiányolni, hanem a boltíves ablakokon át elélem táruzó kilátást.

Elfacsarodik a szívem. A sors kegyetlen fintora: ahhoz, hogy megvédjem az Ezüsterdőt, el kell hagynom.